

[Jensen (Aale).]

lige Gange baade her i Salen og udenfor Salen, navnlig hvor der kommer Repræsentanter fra Partiet Venstre. Det er derfor ret velgørende, at man af Folketingsreferatet ser, at den forhenværende Stats- og Landbrugsminister, det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal, for nylig har udtalt (Sp. 4245):

„Maa jeg da minde om, hvad det radikale Parti foreslog i Samlingen 1927 —28 —“

jeg ved nu ikke, hvorfor det ærede Medlem kun nævner, at det radikale Parti foreslog noget i Retning af Kriseforslag; mit Parti fremsatte nemlig ogsaa sit Forslag; men han fortsætter:

„da man jo ogsaa talte om Landbrugs-krise —, jeg indrømmer i Dag, at vi den Gang talte alt for meget om Landbrugs-krise, for vi vidste ikke den Gang, hvad en virkelig Landbrugskrise er. En saadan staa vi i nu, og nu mærker vi, hvad det vil sige.“

Ved den Udtalelse har man i hvert Fald slaaet den anden Udtalelse ud. Nu nytter det ikke længere, at man, navnlig fra Venstres Side, kommer og siger, at Regeringspartierne var længe om at øjne Landbrugskrisen, eftersom de altsaa har øjnet den saa tidligt, at en saa fremstaaende Politiker som den forhenværende Statsminister nu kan sige — saaledes fortsætter han nemlig:

„Den Gang talte man fra radikal og socialdemokratisk Side alt for meget om Krise“ o. s. v., o. s. v.

Altsaa, den Gang talte man for meget om Krisen. Jeg tror, jeg tør sige, at hvis man fra de andre Partiers Side havde været nogenlunde lydhør overfor de Krav, der blev stillet af de nuværende Regeringspartier, saa vilde meget kunne have været afhjulpet med forholdsvis smaa Midler; men den Gang vendte man det døve Øre til. Den Gang var der aldeles ikke Tale om, at Staten skulde hjælpe. Jeg husker, hvordan jeg under en Valgkamp pegede paa, at der skulde ydes Hjælp til Grundforbedringslaan, men fik haanende Bemærkninger fra min Modstander af Venstre om, at det var Ting, Staten ikke skulde blande sig i, det var noget, som aldeles ikke vilde virke. Naa, det er en Sag for sig. Men man kan i hvert Fald ikke længere bruge den Udtalelse nu, efter at en saa højststaaende Politiker har vist, at vi har set, at Krisen vilde komme, længe før Partiet Venstre og de Konservative kunde øjne den. Vi vil derfor forhaabentlig i Fremtiden blive fri for den Udtalelse og blive fri for Bebrejdelser i Retning af, at

Regeringen og Regeringspartierne har vendt det døve Øre til. Jeg synes nemlig, at de to Udtalelser staa i diametral Modsætning til hinanden.

Man har i Folketinget drøftet den Situation, som har foranlediget dette Lovforslag, meget indgaaende og tillige ret skarpt. Min Partifælle, som var Ordfører i Folketinget, kom til at bruge det Udtryk, at der var en Tid, da Landboerne skovlede Penge ind. Det blev paataalt af Ordføreren for Venstre, det ærede Folketingsmedlem Hr. Madsen-Mygdal, som protesterede imod dette Udtryk, og min Partifælle sagde da: Ja, ja, det kan være, det var et lidt stærkt Udtryk, men Landbruget tjente i hvert Fald mange Penge. Jeg maa sige, at i hvert Tilfælde i den Egn, hvor jeg er mest kendt, bruger man det Udtryk, naar en Mand eller en Stand tjener mange Penge, at de skovler Penge ind. Om det nu var for stærkt et Udtryk, det faar staa hen. Men een Ting er i alt Fald givet: under Højkonjunkturerne tjente Landbrugerne meget store Penge, hvilket dog ikke forhindrede, at de var meget utilfredse, idet de vilde have Lov til at tjene endnu flere Penge. De vilde have Verdensmarkedets Pris og vilde aldeles ikke have Statens Indgreb i noget som helst. Nej, Staten skulde hverken have med det ene eller med det andet at gøre, man vilde have Verdensmarkedets Pris. Mine Standsfæller indenfor Landbruget og jeg kan imidlertid være meget tilfredse med, at den Pengegriskhed, som den Gang var raadende i det danske Samfund, ikke mindst indenfor Landbrugsstanden, ikke fik Lov til at udfolde sig fuldstændig frit, for det vilde have bevirket, at vi nu havde været længere ude i Suppedasen, end vi er.

Der var, som det blev sagt af min Partifælle i Folketinget, Hr. Gerhard Nielsen, en Tid, da man fik 4 000 Kr. for en Hest og 1 000 Kr. for en Ko, og saa behøvede det endda ikke at være særlige Pragteksemplarer, det kunde godt være ganske almindelige Dyr. For en Spædekalkv fik man op til 80 Kr. Ja, det var den Gang! Selv om man ikke vil bruge Udtrykket „skovle Penge ind“, saa samlede man i hvert Fald Penge ind i stor Udstrækning. Nægtes kan det ikke, at Landbrugerne fik mange Penge ind, og nægtes kan det heller ikke, at Landbruget som saadant ikke konsoliderede sig. Nej, der var mange Landbrugere, som saa en Fordel i at have et større Landbrug, og derfor solgte det lille Landbrug, de havde, og fik et større. Mange Smaagaardmænd solgte deres Gaarde, fordi